

204
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ / 2025
(αρ. έκθ. κατάθ. αγωγής : 2121/375/2024)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
(τακτική διαδικασία)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή [redacted] Πρωτοδίκη Ειδικής Επετηρίδας, που ορίσθηκε με πράξη της Προέδρου Πρωτοδικών Κατερίνης και από τη Γραμματέα [redacted]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 12^η Ιουνίου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ : Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ» και διακριτικό τίτλο «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ», με Α.Φ.Μ. 999538617 και αριθμό ΓΕΜΗ 161712601000, που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί της οδού Χ. Σαμπάγ - Σ. Χουρί αρ. 3 (3^{ος} όροφος) και εκπροσωπείται νόμιμα, που προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ' άρθρο 237 παρ.1 εδ. α' ΚΠολΔ, που υπογράφονται από την πληρεξούσια δικηγόρο του [redacted] και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Ετερόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία [redacted], που εδρεύει στην [redacted] όπως νόμιμα εκπροσωπείται, και η οποία έχει τη διαχείριση, εκμετάλλευση και κατά νόμον ευθύνη λειτουργίας του καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο [redacted] που λειτουργεί στην [redacted] επί της οδού [redacted] που δεν προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ' άρθρο 237 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Το ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατά της παραπάνω εναγόμενης την από 29.11.2024 και με αριθμ. έκθ. κατάθ. 2121/375/09.12.2024 αγωγή του, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί δυνάμει της με αριθμ. 226/2025 πράξης της

Προέδρου Πρωτοδικών Κατερίνης, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη της παραγράφου 6 του άρθρου 237 ΚΠολΔ, κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης. Κατά την ως άνω ορισθείσα δικάσιμο, η υπόθεση συζητήθηκε, αφού εκφωνήθηκε στη σειρά της από το οικείο πινάκιο σύμφωνα με το άρθρο 237 § 6 εδ. ζ' ΚΠολΔ.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τη με αριθμ. 5085Ζ/17.12.2024 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, που προσκομίζει μετ' επικλήσεως το ενάγον Ν.Π.Ι.Δ., προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην εναγόμενη. Πλην όμως, η τελευταία δεν κατέθεσε έγγραφες προτάσεις εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας των ενενήντα (90) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση της αγωγής κατ' άρθρο 215 παρ. 2 ΚΠολΔ, ως όφειλε σύμφωνα με τα άρθρα 115 παρ. 3 και 237 παρ. 1 & 3 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο άρθρο αντικαταστάθηκε δυνάμει των άρθρων 12 και 120 Ν. 4842/2021 και ισχύει, και ως εκ τούτου πρέπει να δικασθεί ερήμην (άρθρ. 271 παρ. 1 & 2 ΚΠολΔ).

I. Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία, η οποία περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα), ενώ κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου «ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου ή τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις με κείμενα ή χωρίς... τα οπτικοακουστικά έργα...» (ΑΠ 114/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 350/2012 ΔιΜΕΕ 2012,363). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στον δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα, τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Ειδικότερα, το άρθρο 3 ορίζει στη μεν παράγραφο 1 τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ..., β) ..., γ) ..., δ) ..., ε) ..., στ) ...,

ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο, ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης, θ) ...», στη δε παράγραφο 2 τα εξής: «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει προσιτό το έργο σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους».

II. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ίδιου ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον ανωτέρω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύσαν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής με συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ανωτέρω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αίτησης ή αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες καθώς και των

αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι αιτούντες ή ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερθείσα διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτό μαχητό τεκμήριο λειτουργεί μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του προαναφερθέντος άρθρου, οι αιτούντες ή ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Τα παραπάνω ορίζονται και στο άρθρο 7 ν. 4481/2017 σύμφωνα με το οποίο «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας..... Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή

από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Υπέρ της άποψης αυτής συνηγορεί άλλωστε και το ότι το εισαγόμενο κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι, όπως προεκτέθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στο πλαίσιο της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερθέντα νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, για προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρ. 49 παρ. 1 εδ. γ, δ και ε του ν. 2121/1993) με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώσουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993), παρέχοντάς του μεταξύ άλλων πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο ανωτέρω οργανισμός δηλώνει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του ν. 2121/1993). Άλλωστε οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά τα άρθρο 72 παρ. 3 ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν

στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν στη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί, εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοηλεκτρονικής», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 (ΦΕΚ Α 104/30.6.1992) και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην προαναφερθείσα διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό το αργότερο εντός 30 ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα ως συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη κι αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της προθεσμίας των 30 ημερών δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (βλ. ΕφΘεσ 1299/2011, 1893/2010 αδημ., ΕφΘεσ2187/2008, ΜονΠρΘεσ 11989/2012 δημοσιευμένες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

III. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 65 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, σε περίπτωση προσβολής, παρέχεται στον δημιουργό ή στον δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος αξίωση για αναγνώριση του δικαιώματος, ενώ σε περίπτωση παράνομης υπαίτιας προσβολής δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας πάνω στο έργο είναι κάθε πράξη, που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) του δημιουργού, εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής, όπως συναίνεσης του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός κ.λπ. (ΕφΑθ 6234/2007, ΕλλΔνη 2008, 589). Επομένως, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 57, 58, 297, 298 και 914 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με τη συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικά παράνομη πράξη, οπότε, συντρέχοντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παρανόμου πράξης και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση (ΑΠ 649/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1030/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 872/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 919/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, το ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. εκθέτει ότι είναι νόμιμα συστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των αναφερόμενων στο δικόγραφο μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί, και δη συνθέτες, στιχουργοί, εκδότες/υποεκδότες μουσικών έργων και εν γένει δικαιούχοι στην Ελλάδα, δυνάμει της ισχύουσας νομοθεσίας και των διεθνών συμβάσεων. Ότι τα μέλη του, που αναλυτικά αναφέρονται στην αγωγή, του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία

της εκμετάλλευσης των πνευματικών τους έργων και ότι στο πλαίσιο της εν λόγω δραστηριότητάς του, οι ως άνω του έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικά με έγγραφες συμβάσεις τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τους σε όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους ή στα έργα που αυτοί έχουν κληρονομήσει ή και/εκπροσωπούν, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων με οποιαδήποτε μορφή και σε οποιονδήποτε χώρο. Ότι, επιπλέον, το ενάγον έχει καταστεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών, και αλλοδαπούς δικαιούχους, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης, τις οποίες έχει συνάψει με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, οι οποίοι του έχουν παράσχει σχετική πληρεξουσιότητα προς τον σκοπό διαχείρισης και προστασίας στην ελληνική επικράτεια των αναφερόμενων στις συμβάσεις αυτές εξουσιών των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου των οπτικοακουστικών έργων των μελών τους, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης ή παρουσίασης των έργων αυτών στο κοινό. Ότι το ενάγον, για τη χρήση των πνευματικών δικαιωμάτων των έργων των εκπροσωπούμενων από αυτόν δικαιούχων, χορηγεί άδειες εκμετάλλευσης στους ενδιαφερομένους έναντι οικονομικού ανταλλάγματος, το οποίο είναι καθορισμένο και καταγεγραμμένο στο δημοσιευμένο αμοιβολόγιο, το οποίο έχει νομίμως γνωστοποιηθεί στο κοινό. Ότι η εν λόγω αμοιβή, την οποία οφείλει να καταβάλει ο χρήστης, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών και κατ' εξαίρεση σε ορισμένο ποσό, στις περιπτώσεις που λεπτομερώς αναφέρονται στην αγωγή. Ότι η εναγόμενη είναι εταιρεία που έχει ως αντικείμενο τη διαχείριση και εκμετάλλευση επιχείρησης υγειονομικού ενδιαφέροντος και συγκεκριμένα καφέ – μπαρ, υπό τον διακριτικό τίτλο [redacted] που βρίσκεται στην [redacted] επί της οδού [redacted] σε κατάσταση επιφάνειας 100,00 τ.μ.. Ότι η εναγόμενη αν και προέβαινε, από την 01^η.01.2024 τουλάχιστον, συστηματικά και επί καθημερινής βάσης, μέσω της χρήσης απλών μηχανικών μέσων (σύγχρονων τεχνολογικών, μηχανικών και οπτικοακουστικών μέσων, χωρίς disc jockey), σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων των εκπροσωπούμενων από το ενάγον δικαιούχων, στα οποία (μουσικά έργα) γίνεται δειγματοληπτική αναφορά, προς το κοινό και συγκεκριμένα, στους πελάτες του, εντούτοις ουδέποτε έλαβε σχετική έγγραφη άδεια προς τούτο, ούτε έχει καταβάλλει, περαιτέρω, το αντίστοιχο τίμημα. Ότι τον ενάγον όχλησε την εναγόμενη για να του καταβάλει την οφειλόμενη αμοιβή για τη χρήση των μουσικών έργων για το χρονικό διάστημα από 01.01.2024 έως 31.12.2024 και της παρέδωσε τα με αριθμ. 111143/13.06.2024 και 129976/07.11.2024, υπαγραφικά –

ενημερωτικά δελτία, δια των οποίων εξουσιοδοτημένος συνεργάτης του, αφού επισκέφθηκε, κατά τις αναφερόμενες στο αγωγικό δικόγραφο ημερομηνίες, το κατάστημα της εναγόμενης και διαπίστωσε τη δημόσια εκτέλεση μουσικής, την ενημέρωσε για την υποχρέωση λήψης άδειας από το ενάγον και το ύψος των καταβλητέων πνευματικών δικαιωμάτων και ότι, επιπλέον, της απηύθυνε σχετικά τις από 17.06.2024, 30.06.2024 και 08.11.2024 επιστολές του τμήματος δημόσιας εκτέλεσης και την από 11.09.2024 επιστολή του νομικού τμήματος δημόσιας εκτέλεσης, με τις οποίες της γνωστοποίησε την υποχρέωση λήψης άδειας δημόσιας εκτέλεσης μουσικής από το ενάγον και την κάλεσε να τακτοποιήσει τις οφειλές της προς αυτό. Ότι η ως άνω συμπεριφορά της εναγόμενης, η οποία είχε ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελέστηκε από τον δικαιούχο ή με την συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, προέβη δε σε αυτήν εκ προθέσεως, προκαλώντας στο ενάγον αντίστοιχη περιουσιακή ζημία, αλλά και ηθική βλάβη, τελούσα σε προφανή αιτιώδη συνάφεια προς την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά. Ότι εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των προστατευομένων από το ενάγον δικαιωμάτων, η εναγόμενη υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία ανέρχεται στο διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως και δη βάσει του προαναφερόμενου αμοιβολογίου, και η οποία (αμοιβή) ανέρχεται, κατά τα ειδικότερα αναλυτικά εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο : α) για τα χρονικά διαστήματα από την 01^η.01.2024 έως και την 31^η.05.2024 και από την 01^η.10.2024 έως και την 31^η.12.202 στο συνολικό ποσό των 1.232,00 ευρώ (= 8 μήνες X 154,00 ευρώ μηνιαία αμοιβή), πλέον Φ.Π.Α. 24%, και συνεπώς η εναγόμενη του οφείλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της προεκτεθείσας αμοιβής, ήτοι ποσό 2.464,00 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24% και β) για το χρονικό διάστημα από την 01^η.06.2024 έως και την 30^η.09.2024 στο συνολικό ποσό των 196,00 ευρώ (= 4 μήνες X 49,00 ευρώ μηνιαία αμοιβή), πλέον Φ.Π.Α. 24%, και συνεπώς η εναγόμενη του οφείλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της προεκτεθείσας αμοιβής, ήτοι ποσό 392,00 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24%. Ότι από την ανωτέρω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγόμενης (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα, δημόσια εκτέλεση των προστατευόμενων μουσικών έργων χωρίς άδεια) υπέστη προσβολή και μείωση της φήμης, της πίστης, της υπόληψης, του κύρους, των εργασιών και του μέλλοντός του, ενόψει των συμβάσεων που έχει συνάψει με συγκεκριμένους πνευματικούς δημιουργούς και με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς φορείς, βάσει των οποίων έχει καταστεί εκδοχέας των πνευματικών δικαιωμάτων τους, για την ικανοποίηση της οποίας αιτείται, ποσό ύψους

3.000,00 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24% ύψους 720,00 ευρώ. Με βάση το ιστορικό αυτό, το ενάγον ζητεί να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 7.261,44 ευρώ και ειδικότερα : α) ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλόμενης αμοιβής για το έτος 2024, ήτοι το συνολικό ποσό των 3.541,44 ευρώ (= 2.856,00 ευρώ + 685,44 ευρώ Φ.Π.Α. 24%), με το νόμιμο τόκο από την 01^η.01.2024 και μέχρι την πλήρη εξόφληση, άλλως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλην του αιτούμενου ποσού του Φ.Π.Α., το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου-τιμολογίου για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών έως την ολοσχερή εξόφληση και β) το ποσό των 3.720,00 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από την αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγόμενης, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλην του αιτούμενου ποσού του Φ.Π.Α., το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου-τιμολογίου για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών έως την ολοσχερή εξόφληση. Επικουρικά δε, ζητεί να καταδικαστεί η εναγόμενη να της καταβάλει το ποσό των 1.770,72 ευρώ, κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού των άρθρων 904 επ. ΑΚ, με το νόμιμο τόκο από την 01^η.01.2024 και μέχρι την πλήρη εξόφληση, άλλως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλην του αιτούμενου ποσού του Φ.Π.Α., το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου-τιμολογίου για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών έως την ολοσχερή εξόφληση. Τέλος, ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης, που ανέρχεται στο ποσό των 500,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 24% (μετά την έκδοση σχετικού τιμολογίου) σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 173 επ. ΚΠολΔ και 63B Ν. 2121/1993.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην (άρθρ. 14) και κατά τόπο αρμόδιο (αρ. 22 ΚΠολΔ) κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία (άρθρ. 237 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση καθώς: α) η ένδικη αγωγή έχει επιδοθεί στην εναγόμενη εντός 30 ημερών από την κατάθεσή της σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 215 § 2 ΚΠολΔ (βλ. τη με αριθμ. 5085Ζ/17.12.2024 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, Ευστράτιου Δουκάκη, που προσκομίζει μετ' επικλήσεως τον ενάγον), β) έχουν κατατεθεί από το ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. την 04^η.04.2025, ήτοι εμπρόθεσμως

εντός της προβλεπόμενης στη διάταξη του άρθρου 237 § 1 ΚΠολΔ προθεσμίας των ενενήντα (90) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση της αγωγής κατ' άρθρο 215 παρ. 2 ΚΠολΔ, προτάσεις, με όλα τα αποδεικτικά μέσα και διαδικαστικά έγγραφα που επικαλείται σε αυτές, μεταξύ των οποίων η ως άνω έκθεση επίδοσης, το από 27.03.2025 δικαστικό πληρεξούσιο του Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντος δυνάμει του από 14.10.2022 πρακτικού του Δ.Σ. του τελευταίου, [redacted] του [redacted] προς την πληρεξούσια δικηγόρο του ενάγοντος [redacted] (ΑΜ ΔΣΘεσ/νίκης [redacted] κατ' άρθρο 96 ΚΠολΔ, το από 25.11.2024 έγγραφο ενημέρωσης της παραπάνω πληρεξούσιας δικηγόρου του ενάγοντος προς τον ανωτέρω Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντος για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της ένδικης διαφοράς σύμφωνα με το άρθρ. 3 παρ. 2 του Ν. 4640/2019 και το αναλογούν δικαστικό ένσημο (βλ. το με κωδικό 78258930595509300082 e-παραβόλο, εκδοθέν από τη Γ.Γ.Π.Σ. και την από 03.04.2025 ηλεκτρονική απόδειξη πληρωμής του μέσω της Alpha Bank). Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή είναι, ως προς την κύρια βάση της, αρκούτως ορισμένη, καθώς για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος κατά το τεκμήριο του άρθρου 7 ν. 4481/2017, αρκεί η έγγραφη δήλωσή του ότι του ανατέθηκε από τους δειγματοληπτικά αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικά αναφερόμενα έργα, η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνηση αν τούτο έγινε με μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας, ενώ τα ίδια ισχύουν και για τους αλλοδαπούς οργανισμούς με τους οποίους ο ημεδαπός οργανισμός συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας κατ' άρθρο 72 παρ. 2 ν. 2121/1993, σύμφωνα και με τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο II νομική σκέψη στην αρχή της παρούσας, και νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 12 παρ. 1, 13, 14, 15 παρ. 1, 32 παρ. 1, 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993, 2 παρ. 1, 6, 7, 12, 23 και 24 Ν. 4481/2017, 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (ν. 2054/1992), καθόσον στην ένδικη υπόθεση εφαρμοστέο είναι το ελληνικό δίκαιο, δεδομένου ότι σύμφωνα με το άρθρο 67 παρ. 2 ν. 2121/1993 τα συγγενικά δικαιώματα διέπονται από το δίκαιο του κράτους όπου πραγματοποιήθηκε η ερμηνεία ή η εκτέλεση ή όπου παρήχθησαν οι υλικοί φορείς του ήχου, 57, 58, 297, 298, 346, 914, 932 ΑΚ, 176, 907, 908 παρ. 1 περ. γ' και δ' ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος περί επιδίκασης Φ.Π.Α. επί εκάστου κονδυλίου αυτής, το οποίο είναι απορριπτικό ως μη νόμιμο, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 2 του Ν. 2859/2000 «Κώδικα περί Φ.Π.Α.» αλλά και του άρθρου 2 του Ν. 5144/2024 «Νέου Κώδικα περί Φ.Π.Α.», που

κατήργησε τον προρρηθέντα νόμο, «Αντικείμενο του φόρου είναι: α) η παράδοση αγαθών και η παροχή υπηρεσιών, εφόσον πραγματοποιούνται από επαχθή αιτία στο εσωτερικό της χώρας από υποκείμενο στο φόρο που ενεργεί με αυτή την ιδιότητα, β) η εισαγωγή αγαθών στο εσωτερικό της χώρας, γ) η ενδοκοινοτική απόκτηση αγαθών που πραγματοποιείται από επαχθή αιτία στο εσωτερικό της χώρας από υποκείμενο στον φόρο, ο οποίος ενεργεί με αυτή την ιδιότητα ή από μη υποκείμενο στον φόρο νομικό πρόσωπο, όταν ο πωλητής είναι υποκείμενος στον φόρο εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, ενεργεί με αυτή την ιδιότητα και δεν απαλλάσσεται από τον φόρο λόγω ύψους πραγματοποιηθέντος ετήσιου κύκλου εργασιών, σύμφωνα με τη νομοθεσία της χώρας του, ούτε υπάγεται στις παρ. 2, 3 και 4 του άρθρου 17. Ειδικά η ενδοκοινοτική απόκτηση καινούργιων μεταφορικών μέσων υπάγεται στον φόρο, ανεξάρτητα από την ιδιότητα του εγκατεστημένου στο εσωτερικό της χώρας προσώπου και δ) η ενδοκοινοτική απόκτηση αγαθών, τα οποία υπάγονται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης, που πραγματοποιείται από υποκείμενο στον φόρο ή από μη υποκείμενο στον φόρο νομικό πρόσωπο, εφόσον τα πρόσωπα αυτά εμπίπτουν στην παρ. 2 του άρθρου 14» και ως εκ τούτου η αποζημίωση από αδικοπραξία, όπως η επίδικη, δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α. (βλ. ΕφΑθ 2132/2011 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Προσέτι, απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι και το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης τόκων για την αντιστοιχούσα στο έτος 2024 αποζημίωση από την 01^η.01.2024, διότι το ενάγον ουδόλως επικαλείται ότι προέβη σε αντίστοιχη όχληση της εναγόμενης για την καταβολή του αιτούμενου ποσού κατά την ως άνω ημερομηνία, ούτε συντρέχει εκ του νόμου αντίστοιχη δήλη μέρα για την καταβολή της αιτούμενης αποζημίωσης. Επομένως, η κύρια βάση της αγωγής, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Λόγω της πλασματικής ερημοδικίας της εναγόμενης, οι πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος, δεδομένου ότι αναφέρονται σε γεγονότα, για τα οποία επιτρέπεται η ομολογία, τεκμαίρονται ομολογημένοι και αποδεικνύονται πλήρως, σύμφωνα με το άρθρο 271 παρ. 3 ΚΠολΔ, κατά δε της αγωγής δεν υπάρχει κάποια ένσταση εξεταζόμενη αυτεπαγγέλτως. Αντίθετα, το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης δεν μπορεί να θεωρηθεί ομολογημένο, αφού δεν αποτελεί πραγματικό περιστατικό που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ομολογίας, διαμορφώνεται δε κατά την κυριαρχική κρίση του Δικαστηρίου με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας. Κατόπιν τούτων, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες τέλεσης της αδικοπραξίας εκ μέρους της εναγόμενης, την έκταση της περιουσιακής ζημίας του ενάγοντος, το βαθμό πταίσματος της εναγόμενης και την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των διαδίκων και όλες γενικά τις συνθήκες,

όπως το ιστορικό της υπόθεσης αναφέρεται στην αγωγή και τεκμαίρεται ως αποδειχθέν, κρίνει ότι πρέπει να επιδικασθεί στο ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. το ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ. Το ποσό αυτό είναι δίκαιο και εύλογο, ανάλογο δηλαδή με τις συγκεκριμένες περιστάσεις της προκείμενης περίπτωσης, αλλά και σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας (αρθ. 25§1 του Συντάγματος και 2, 9§2 και 10§2 της ΕΣΔΑ), όπως η αρχή αυτή, εξειδικεύεται με την διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης (βλ. οΛΑΠ 6/2009 και ενδεικτικά ΑΠ 79/2010 και ΑΠ 123/2010 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να γίνει, ως προς την κύρια βάση της, δεκτή εν μέρει και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα (παρελκομένης ως εκ τούτου της έρευνας της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας της επικουρικής, ερειδόμενης στις διατάξεις των άρθρων 904 επ. ΑΚ, βάσης της αγωγής) και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλλει στο ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν πενήντα έξι (3.156,00) ευρώ (= 2.856,00 ευρώ ως αποζημίωση για τη θετική ζημία που υπέστη + 300,00 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Το παρεπόμενο αίτημα περί κηρύξεως της παρούσας αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό, κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό, διότι κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, καθώς η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατό να επιφέρει σημαντική ζημία στο ενάγον, και επιπλέον πρόκειται για απαίτηση από πνευματικά δικαιώματα και αποζημίωση από άδικη πράξη (άρθρο 908 παρ. 1 περ. γ' και δ' ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να ορισθεί το προκαταβλητέο νόμιμο παράβολο ερημοδικίας για την περίπτωση που τυχόν ασκηθεί ανακοπή κατά της παρούσας (άρθρ. 505 ΚΠολΔ) και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος σε βάρος της εναγόμενης κατ' άρθρα 176 και 178 παρ. 1 ΚΠολΔ λόγω της ήττας της, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της εναγόμενης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των εκατόν πενήντα (150,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλλει στο ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν πενήντα έξι (3.156,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την αμέσως προηγούμενη διάταξη της παρούσας απόφασης προσωρινώς εκτελεστή κατά το ποσό των δύο χιλιάδων (2.000,00) ευρώ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγόμενης μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Κατερίνη σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 22 Ιουλίου 2025 απόντων των διαδίκων και της πληρεξούσιας δικηγόρου του ενάγοντος.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ